

NAGYAPÓÉKNÁL.

— Egy fiú naplójából. —

Irtta: **BENEDEK ELEK.**

(Folytatás.)

VIII.

Nannyó az erdőn.

Az édes jó nannyóról, a ki már kora reggel becsoszog hozzánk s mosolyogva hoz egy nagy tálczán öt pohár frissen fejt tejet, még alig irtam valamit. Látom az édes anyám arczán nem egyszer, mintha félne, hogy nannyó elkényeztet minket. Ha valamelyik csínyt követ el, a nannyó olyan szépen kéri édes anyát:

— Ó, kedves menyem asszony, bocsásson meg neki most az egyszer, csak most az egyszer, többet ez nem történik. Úgy-e, nem?

Nekem úgy tetszik, mintha nannyónak, mikor ránk néz, az egyik szeme mosolyogna, a másik meg sírna. Boldog, nagyon boldog, hogy végre megláthatta a budapesti unokákat is, de mindig elszomorodik s a szemét törülgeti, ha arra gondol, hogy vissza megyünk s talán sohasem lát minket. Ó, mert nannyó öreg, nagyon öreg...

Nagyapó is, nannyó is, már évek óta alig jártak túl a falu határán. Nem bírják a szekérrázást s olyan kényelmes, ruganyos hintó nincs ám. Talán ha volna, sem ülnének bele.

Nagyapó már rég elbúcsúzott az erdőtől is, öreg lábán nehéz volna fölmenni a havasok közé, megmászni azokat a magas hegyeket. Pedig az itteni nép gazdaságának jó része az erdőn van. Nem csak fát ad az erdő, de pompás, illatos szénát is. A rét nem nagy s a szorgalmas székely nép a meredek hegyeket is megkaszálja. Több

szénát hordanak haza az erdőről, mint a rétről.

— Istenem, Istenem, — sóhajtozott nannyó, — ha még egyszer az erdőre mehetnék! Arra a kaszálóra, a mely az édes apámé volt, a melyen én fiatalabb koromban minden nyáron gyűjtöttem a szénát. Emlékszik-e, nagyapó, volt azon a kaszálón egy édes almafa is. Az én apám oltotta, s így szénagyűjtés idején már jó volt az almája... De szeretném látni ezt az almafát! De szeretnék elbúcsúzni tőle!

A nagyapó félre fordult, könnyecseppet törült el a szemében, aztán nannyóhoz fordult ismét:

— Maradjon itthon, nannyó, messze van az a kaszáló. Köves, rossz az útja.

De jött Gábor bácsi, a nagyapó legidősebb fia s jött János, a „kis gazda“, nagyapó legidősebb unokája, kit a tavaszon soroztak be katonának s mondták:

— Ne búsuljon, nannyó, elviszszük mi. A szekér derekát jól megrakjuk szénával, csinálunk olyan puha ülést magának, hogy még a királyné is ráülhetne.

— Ó, lelkem fiaim, áldjon meg az Isten!

— Jól van, jól, csak vigyétek, — dűnnyögött nagyapó.

Úgy tetszett nekem, hogy nagyapónak nem volt kedvére a nannyó elutazása.

Na, lett egyszerre nagy sürgés-forgás. Az édes anya mindjárt felvetette a konyhát, pompás útravalót készített nannyónak. Nagyapó, Gábor bácsi, az apa, János, a kis gazda, kitoltak az udvarra egy szekeret, megvizsgálták alaposan, hogy nincs-e valami hibája, telerakták szénával, tízszer is kipróbálták az ülést,

még nagyapó is felmászott a szekérre, ő is kipróbálta: kényelmes ülése lesz-e nannynak.

Úgy tervezték, hogy kora reggel indulnak s estére haza hozzák nannyt. Sohasem feledem el ezt a reggelt. Ez volt csak a búcsúzás. Mintha csak va-

a nannyóra, fiam. Hallod-e, úgy vigyázz, mint a szemed fényére!

— Ne féljen, nagyapó.

Mi is mondtuk Jánosnak:

— Vigyázz, János, mert hátra kötjük a sarkadat!

— Ó édes aranyszájú esirkéim! —

lami hosszú, nagyon hosszú útra indult volna nannyó. Körülfogtuk, öleltük, csókoltuk. A hányan voltunk, mind szerettünk volna segíteni a kocsira ülésben. A nagyapó izgatottan, kipirült arczzal tipegett a koci körül. Mind-egyre mondta a kis gazdának: vigyázz

áradozott nannyó. — Majd hozok nektek epret. De még almát is az én édes apám fájáról!

— Pá, pá, nannyó, pá!

János pattintott az ostorával, a lovak kitánczoltak az udvarról s mi, a meddig el nem tűnt szemünk elől, foly-

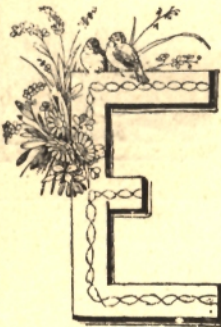
NAGYAPÓÉKNÁL.

— Egy fiú naplójából. —

Irta: BENEDEK ELEK.

(Folytatás.)

Nannyó árvája.

gy heti távollét után ismét itt vagyunk nagyapók házában.

Itt vagyunk, de már készülődünk is vissza

Budapestre. Valami csodálatos változást tapasztalok. Nagyapó szomorúan jár-ke

l az udvaron, nannyó mindigre leül az akácza alá, fejét a kőasztalra hajtja és — sír.

Oda megyünk, simogatjuk, csókoljuk arcát, kezét és vigasztaljuk: ne sírjon, édes nannyó, visszajövünk a jövő nyáron.

— Ó, édes gyermekeim, ki tudja, megérem-e én a jövő nyarat!

Oda tipeg nagyapó is, az ő szeme is könnybe lábad.

— Öregek vagyunk, nagyon öregek. A féllábunk már a koporsóban.

Apa is, édes anya is nagyon szomorú. Az édes apa izgatottan rakogatja könyveit, irományait s látom az arcán: itt szeretne élni mindig a kicsi faluban, ebben a kicsi házban.

Jön Benkő Árpád s ő is oly szomorú. És szomorúak vagyunk mind, mind.

Mondja Árpád:

— Elfelejtess Budapestem engem.

Ott különb barátokat találsz.

— Én? Soha, soha, Árpád!

Hátra megyünk a kertbe, előszedjük fakardjainkat s búcsúzóra még egyszer vívunk. Aztán elő a labdát.

— Még egyszer, utoljára, Bandi!

Utoljára!

Ez a szó a szívembe nyilallik.

— Nem, nem! Nem utoljára! Visszajövünk, ha Isten éltet, Árpád!

— Bárcsak úgy lenne!

— Úgy lesz, úgy.

Nincs kedvünk a játékra. Átkaroljuk egymás nyakát s úgy mendegélünk a kertben, ki a mezőre, czéltalanul. Kevésbet beszélünk, sokat sóhajtozunk. És a szemünk mindig nedves a könnytől.

Alkonyat felé kerülünk haza. Nagyapó jó elé az udvaron. Az ölében öt kicsi villa és gereblye. Mondja nekem:

— No, fiam, összeszedtem a villátokat s gereblyéteket. Jere, nézd meg, hová teszem.

Bemegyünk a házba s a kamara fölé, a padlásra dugja egyenként mind az öt villát, mind az öt gereblyét.

— Ha én meghalnék, édes fiam, itt a jövő nyáron megtaláljátok!

— Ó, édes nagyapó! Mindig a halálról beszél!

— Hogyne beszélnék, édes fiam! Látnod, épen ma halt meg egy fiatal asszony. Hiszen ismerted. Az a szegény asszony, a kinek a kicsi gyereket dajkáltátok a réten!

— Ó Istenem!

— Öt gyermek maradt utána. Ki neveli fel azokat?

Ebben a pillanatban lépett be nannyó. Egy két évesnek látszó leánykát hozott a karján.

— Itt van az én kicsi árvám! — mondta nannyó. — A szeme ki volt sírva. Sírt most is. — Az én pesti unokáim — kesergett nannyó — úgy is itt hagynak, legalább lesz egy gyerek a háznál.

Mondta nagyapó:

— Öreg maga már, nanyó, gyermekdajkálásra.

— Majd megsegít a jó Isten, ne féljen nagyapó.

neki. Mindjárt adtunk neki tejet, fehér kenyeret. Édes anya a kicsi húgom ruhájából szépen felöltöztette.

— Jaj de szép, jaj de kedves! — kiáltottuk örvendezve.

— Jól van, jól. Hiszen nem azért mondtam. jól tette, hogy elhozta. Ott még maradt gyerek elég.

— Négy! Mit tud csinálni az a szegény özvegy ember! A legnagyobb is kisebb Bandinál.

Nanyó letette a kis árvát, mi mind közrefogtuk, czirógattuk, kedveskedtünk

Valamelyik azt mondta: — vigyük magunkkal Budapestre.

Mondta nagyapó:

— Hát nekünk ki marad?

— Az igaz!

Ez a kis árva úgy elfoglal mindnyájunkat, hogy miatta alig gondolunk az elutazásra. A válás fájdalmát eny-